

ζους χρόνους τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀναγεννήσεως. Ὁ θερισμός, ὡς βλέπει τις, εἶνε πολὺς, καὶ οἱ ἐργάται δὲ ἀμπύλλοι καὶ ἄκρωσ φιλόπονοι. Εὐτυχῶς οἱ καρποὶ εἶνε κοινοὶ καὶ δι' ἡμᾶς, γλυκύτεροι πάντως ἐφόσον καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων γεωπόνων συγκοπιάζομεν, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡδονικοί, καθόσον ἀνεπιφθόνως ἢ ἀπόλαυσις αὐτῶν παρέχεται εἰς πάντα τὸν ὀρέγοντα πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου!

Μεγάλη φαντασία εἶνε μεγάλη παρηγορήτρα. Ὅσο ζωηρότερα φαντάζεσαι τόσο δυσκολότερ' ἀπελπίζεσαι. Καὶ μὲν πολλὲς φορές ἡ φαντασία μᾶς ἐξογκώνει τὰ τιποτένια καὶ μᾶς κάνει ν' ἀνησυχούμε καὶ ἀπὸ τὸν ἴσκιό μας· ἀλλὰ καὶ πόσες φορές μᾶς ἀρπάζει ἀπὸ τὰ νύχια τῆς δυστυχίας, μᾶς βάζει μέσα στὸ καρᾶβι τῆς, ποῦ πλέει μονάχο του, χωρὶς ἀνθρώπου δύναμι καὶ τέχνη, σὲν τὸ καρᾶβι τῶν Φαιάκων καὶ μᾶς ταξιδεύει, καὶ μᾶς πάει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριὰς δικῆς τῆς· καὶ μᾶς διασκεδάζει, καὶ μᾶς κάνει νὰ λησμονοῦμε καὶ μᾶς ἀνάφτει μέσα μας τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς! Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς αὐτοὶ ποῦ αὐτοκτονοῦν, πρὶν χάσουν τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς, ἔχασαν τὴ δύναμι τῆς φαντασίας; Ὁ νοῦς των καρφώνεται στὸν πόνο· γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ μαρτύριο, βυθίζονται στὸ θάνατο. Ἐνῶ ἂν εἶχε φτερὰ ὁ νοῦς των, θὰ κατόρθωναν μ' αὐτὰ νὰ πετάξουν σὲ χίλιους ἄλλους κόσμους, κ' ἦταν ἀδύνατον σὲ κανέν' ἀπὸ αὐτοὺς, νὰ μὴν ἀγνάντευαν ἐπὶ τέλους τὸ φῶς τὸ γνώριμο τῆς παρηγορίας. Μὴ μὲ εἶπῃς παραέξενον· καλὰ καλὰ δὲν ξέρω ποῦ ἀρχίζουν καὶ ποῦ τελειώνουν τὰ σύνορα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς παραξενιάς· τὰ βρίσκω πολὺ ἀνακατωμένα.

Ἡ φτωχὴ αὐτὴ ἀδεσφοῦλα τοῦ Βερτέρου ποῦ ἔκαμε νὰ κλάψουν τόσα μάτια καὶ σήκωσε στὸ πόδι χώρα ὀλόκληρη μπορεῖ νὰ ἦταν δεμένη μὲ τὸν ἔρωτά τῆς σὲ τρόπον ἀπίστευτο· ἀφοῦ δὲν ἐδυσκολεῖσθῃκε γι αὐτὸν νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τέτοια ὕψη σὲ τέτοια βᾶθῃ... Μὲ τὸν ἔρωτά τῆς, ναί· ἀλλὰ μὲ τὸν ἔρωτά ὅμως, μὲ τὸν τιτάνειον ἔρωτά τοῦ Σὺμπαντος, ποῦ μᾶς βγάνει ἀπὸ τοὺς στενοὺς μας λογισμοὺς καὶ μᾶς ἀνταμώνει καὶ μᾶς κάνει ἕνα μὲ τὸν κόσμον καὶ μὲ τὸν ἥλιο του καὶ μὲ τὴν ἀρμονία του, στενὴ γνώριμα δὲν εἶχε. Γιατί, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι στὴν Ἀροπόλι μιὰ τέτοια τῆς Ἀνοίξεως ἡμέρα, σὲν αὐτὲς ποῦ ξέρεις, μὲ τέτοιο φῶς, κάτου ἀπὸ τέτοιον οὐρανὸ, μπροστὰ σὲ τέτοιον ὀρίζοντα, ἀγνάντια καὶ ἀπὸ τέτοια γῆ, καὶ νὰ ἐμπνευσθῆς αἰσθήματα θανάτου· καὶ νὰ μὴν αἰσθανθῆς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀρειώτατα καὶ καθαρώτατα τριγύρω σου μιὰν εὐτυχία μέσα σου, ἀρκετὴ νὰ σὲ κάμῃ νὰ λαχταρίσῃς, ὄχι μία· καὶ ἄλλες δέκα ζωές, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ κλείσῃς μέσα σου; Ὅμως δὲν πρέπει κανεὶς γιὰ τίποτε νὰ παραξενεύεται.

Μάλιστα μερικοὶ, ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποῦ ἔδειξε τὸ πλῆθος γιὰ τὴ γνωστὴ σου αὐτοκτονία τὴ διπλῆ, ἔκαμαν μιὰν ἀνακάλυψιν· εἶδαν καὶ πίστεψαν πῶς δὲν πέθανεν ἀκόμα τὸ αἶσθημα. Τὸ καῦμένο τὸ αἶσθημα! Δὲ μπορῶ νὰ τὸ φαντασθῶ πῶς γεννήθῃκε ὕστερότερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, οὔτε πῶς θὰ πεθάνῃ προτίτερον ἀπ' αὐτόν. Τὸ καῦμένο τὸ αἶσθημα! Κ' ἐγὼ νὰ τὸ νομίζω πῶς εἶνε σὲν ὁ ἀέρας ποῦ γεμίζει τὸν κόσμον καὶ ζῆ τὸν ἄνθρωπον· ἀέρας ποῦ, κατὰ

τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλοτε φέρνει δύναμι καὶ ὑγεία, καὶ ἄλλοτε γεννάει ἀρρώστιας καὶ κακομοιρίας. Λιγότερον τὰχα τὸ αἶσθημα; Εἶνε καὶ αὐτὸ σὲν τὴν αἰώνιαν ἱστορία τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποῦ φαίνεται ὅλο καὶ καλλίτερος ἀπὸ τὸν τωρινὸ, καὶ μάλιστα ἔς τοὺς γεροντότερον. Τὰ περασμένα ὁ Νέστωρ ἐγκωμιάζε ἔς τοὺς ἡώας τῆς Τρωάδος· κ' εὗρισκε τοὺς Ἀχιλλεῖς καὶ τοὺς Αἰάντας σὲν ξεπεσμένους κάπως μπροστὰ εἰς τοὺς γίγαντας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νέστορος τὸ ἴδιο αὐτὸ τραγοῦδι τραγουδοῦν, γιὰ κάθε περίστασι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ.

Ἡ Ζωὴ ἐν Ἐπαρχίᾳ

Ἡ Καπνοφυτεία

Μὲ τὸν Μάρτιον ἀρχίζει καὶ ἡ καπνοφυτεία εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὁ καπνὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχει εἰσαχθῆ πρὸ ὀλίγων μόλις δεκάδων ἐτῶν, ἔκτοτε ἀνεπτύχθη μεγάλως, καὶ σήμερον εὐρίσκεται σχεδὸν ἐν παρακμῇ. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, μικρὸν τι τῆς Πελοποννήσου, καὶ σχεδὸν ὀλόκληρος ἡ Θεσσαλία, μὲ τὰ πρῶτα μειδιήματα τῆς ἀνοίξεως καλύπτονται ὑπὸ τοῦ πρασίνου αὐτοῦ φυταρίου, τοῦ προσωρισμένου κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φθινοπώρου νὰ προσλάβῃ ἐξῆχος ὠραῖον χρῶμα, καὶ νὰ μεθύσῃ τόσους ἐγκεφάλους, καὶ τόσα εὐάρεστα ὄνειρα νὰ ἐπιφέρῃ. Πρὸ ὀλίγων χρόνων ἀκόμη ἡ καπνοφυτεία εἰς τὰς περισσοτέρας ἐπαρχίας τοῦ κράτους ἦτο τὸ μόνον προῖον ἐξ οὗ μυθικὰς προσόδους προσπορίζοντο κυβερνήσις καὶ ἰδιῶται. Ἀτυχεῖς ὅμως περιστάσεις καὶ πλεῖστα ἄλλα αἷτια, ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκμύζησις τῶν εὐφύρων γαιῶν ὑπὸ τοῦ ἀχορτάστου αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐπαχθὴς προπάντων φορολογία ἐπέφερον τὴν βαθμιαίαν ἐλάττωσιν τῆς παραγωγῆς τοῦ καπνοῦ, ὥστε σήμερον εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκεῖνας, εἰς ἃς ἀπησχόλει ὀλοκλήρους χιλιάδας ἀγροτῶν ἢ καλλιέργειά του, μόλις σήμερον ὀλίγοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν καπνοφυτείαν. Ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοχόρτου, ἢ ἐπίπονος καὶ μακροτάτη, ἢ καταβάλλουσα καὶ ἐκνευρίζουσα τόσους ἀτυχεῖς ἀνθρώπους, ἢ πρόωγος μαραίνουσα τόσας ροδόχρους παρειάς, καὶ δηλητηριάζουσα λεληθότως τόσας ἀτυχεῖς ὑπάρξεις εἰς τὰ βᾶθῃ τῶν χωριῶν καὶ τῶν πόλεων, ἐνέχει τόσον ἐκτενῆ καὶ θλιβεράν συγχρόνως ἱστορίαν, ἣν δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀνθρωπολόγος περιπατητῆς τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὁ τόσον ἀφελῶς ἐκμυζῶν, καὶ ἀπορρίπτων εἰς τὴν αἰωνιότητα πακέτον μυρωδικῶν σιγαρέτων, ἐν διαστήματι ὀλίγων ὠρῶν. Ὀλόκληροὶ αἱ σελίδες τοῦ σημερινοῦ φύλλου τῆς Ἐστίας δὲν θὰ ἔφθανον διὰ ν' ἀφηγηθῆ κανεὶς ἐν λεπτομερεῖᾳ τὴν ἱστορίαν ἐνδὲς σιγάρου.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοχόρτου ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τὸ φθινόπωρον· μόλις αἱ πρῶται βροχαὶ ποτίσουν τὴν διψῶσαν καὶ ξηρὰν γῆν, ἀρχεται ἡ ἔργωσις τοῦ φυταρίου, ὅπου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος θὰ σπαρῶσιν οἱ μικροσκοπικοὶ ἐκεῖνοι πυρῆνες, ἐξ ὧν θὰ ἀνατεῖλωσι τὴν ἀνοῖξιν ἄπειρα μικρὰ φυτάρια. Εἰς τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ὑποδομηθῇ ὁ καιρὸς, διότι ἀρκεῖ μία πλήμμυρα νὰ παρασύρῃ ὀλόκληρον τὸν σπόρον, ἢ μία παρατεταμένη ξηρασία νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὑπὸ τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει οἱ χωρικοὶ καταφεύγουν εἰς τὸ κλώσιμον, τουτέστιν εἰς τὴν τεχνικὴν τοῦ σπόρου ἐκβλάστησιν. Συμφύρου τὸν

σπόρον με χῶμα ἐντὸς βρεγμένου πανιού, καὶ τὸν τοποθετοῦν πρὸς τὴν ἐστίαν ἐπὶ δύο τοὺλάχιστον ἡμέρας. Ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ πυρὸς ὁ σπόρος ἀνοίγει, σκιάει, καὶ ἡ φύτευσις καθίσταται εὐκολος. Τὸν φυτεύουσι τότε εἰς βραγυεῖς, ἐπιμελούμενοι αὐτοῦ νυχθημερόν, βοτανίζοντες τὴν ἡμέραν τὰ ἀφθῶνως συμφύομενα ζιζάνια, καὶ καταστρέφοντες τὴν νύκτα ὑπὸ τὴν ἀπτοροφειγίαν τὰ σαλιγκάρια καὶ τὰ περιτρώγοντα τὸ φυτὸν ζώδια. Μόλις ἐπέλθῃ πλέον ἡ ἀνοιξίς ἀρχεται ἡ ἀροτρίασις τοῦ καπνοτοπείου, καὶ μετὰ τὸ λιάσιμο τῆς γῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκ νέου ἐξ ἀντιστροφῆς ἀροτρίασιν, τὸ διβόλισμα, καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ὄργωσιν, καὶ βυλοκοπίαν μετὰ τὴν σβάρναν τοῦ ἀγροῦ, ἀρχίζει ἡ καπνοφυτεία. Ὅμιλοι ἐργατῶν, ἄνδρες, γυναῖκες, λυγεραὶ, ἀπὸ ὄρθρου βαθείος κατακλύζουσι τὰ φυτάνια, καὶ ὑπὸ τὰ πρῶτα μειδιάματα τῆς αὐγῆς γεμίζουσι τὰ καλάθια τῶν, καὶ ἀπεργάζονται εἰς τὰ καπνοτοπεῖα. Ἐκεῖ ἀρχίζει πλέον ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ, ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ποίησις τῶν ἀγρῶν ἐν ὥρᾳ ἔαρος. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἀπὸ τὰς ἐλαττοστολίστους δευράδας τῶν βουνῶν ῥοδίζει ὅλην τὴν δροσολουσμένην ἔκτασιν τῆς ἐξοχῆς. Τὸ σκότος καὶ ἡ νυκτερινὴ δρόσος ἐξαφανίζονται καὶ ἐξατμίζονται ὑπὸ τὰς φλογεράς του ἀκτίνας, καὶ οἱ ἐργάται καὶ αἱ ἐργατρίαι μετὰ τὰ ἀραχνούφη χιονόλευκα ἐπὶ τοῦ προσώπου μαντήλια, ὑπὸ τὰ ὅποια κρύβονται πολλαῖς ἡ ἀβροτέρα ἐπιδερμίδας καὶ οἱ γλυκύτεροι ὀφθαλμοί, γέρνουσι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετὰ τὸν ἰδρῶτα εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μετὰ τὸ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη, κεντῶσι τοὺς ἀγροὺς μετὰ τὰ μικρὰ πράσινα φυτάρια. Γενικὴ χαρὰ, γενικὴ εὐθυμία βασιλεύει εἰς τὴν μακρὰν ἔκτασιν καὶ ἐρημίαν. Ἐκαστὸν φυτὸν κρυπτόμενον εἰς τὴν γῆν διεγείρει τόσας ἐλπίδας, τόσα ὄνειρα διὰ τὸ μέλλον, ἐκάστη σταγὼν ἰδρῶτος ἐγγλεῖσι τόσους πόθους. Καὶ πόσα εἰδύλλια, καὶ πόσοι ἔρωτες ὑπὸ τὴν πρωϊνὴν οὐμίγλην τῆς ἀνοιξίως. Συμβαίνει πολλάκις ἡ λυγερὴ νὰ κύπη εἰς τὸ ἔργον τῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ λατρευτοῦ τῆς, συμβαίνει συχνάκις ὁ μνηστήρ νὰ δημιουργῇ παραπλευρῶς τῆς καλῆς του, μετὰ τὴν χαρὰν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ ἄλλοτεν ἐκεῖνο ἀλλὰ καὶ τόσον ἐπιμόχθως ἀποκτώμενον γρήμα, διὰ τοῦ ὀπίσμου θὰ προσμεϊδιάσῃ πρὸς αὐτοὺς τὸ μέλλον. Καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πυκνοὺς ἐκείνους στοίχους τῶν ἐργατῶν παρουσιάζεται ὁ ἰδιοκτῆτης, τὸ ἀφεντικὸ, ὁ περιεργὸς ἐκεῖνος τύπος τοῦ ἐπαρχιώτου κτηματίου μετὰ τὴν ἀπληστίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ τὴν μωρομύραν εἰς τὰ χεῖλη, ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, τὰ πάντα ἀνιχνεύων, εἰς οὐδὲν εὐχαριστούμενος, καὶ δι' ὅλα μεμψιμοιρῶν.

Καὶ μὴ νομίση κανεὶς ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο φυτάριον ἄπαξ σπηνωθὲν εἰς τὸ χῶμα βαίνει γοργῶς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν. Διασώζονται τόσον ὀλίγα ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων αὐτῶν μετὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐντόμων. Τὰ ἔντομα ταῦτα, τὸ σκουλήκι, ὁ σάλιαγκας, ὁ κρεμμυδοφαγῆς, ἡ κάμπια, τὰ ἀπὸ τῶν ριζαρίων ἀρχόμενα καὶ μέχρι τοῦ ὑπεργαίου μέρους τοῦ φυταρίου ἀνερχόμενα, εἶνε διὰ τοὺς καπνοφύτας, ὅτι εἶνε οἱ Ἀρουραῖοι διὰ τοὺς Θεσσαλοὺς γεωργούς. Οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐξυπνοῦν μίαν αὐγὴν καὶ εὐρίσκουν ὀλόκληρα σπρέματα γῆς κατεστραμμένα. Τότε ἀρχεται ἡ μεγάλη ἀγωνία τοῦ μπαλώματος, δι' οὗ προσπαθεῖν νὰ ἐπιτύχουν μίαν οἰανδήποτε θεραπείαν. Ὅταν ὁμως τὸ πρεμυθὸς φυτάριον ριζώσῃ καλὰ εἰς τὴν γῆν, ἀναπτύσσεται μετὰ τόσον καταπληκτικὸν ὄργασμὸν, ὥστε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ ἀσθενῆς καὶ ἀσήμηντον χορταράκι, μεταβάλλεται εἰς φυτὸν πλήρες χυμοῦ καὶ δυνάμεως, τετ-

νον εὐθέως πρὸς μεγάλην ἀνάπτυξιν. Τότε, ὅταν πλάκιδιάξῃ, βαροῦν ἀναμεισαριεῖς καὶ χῶσιμο, καὶ ἔπειτα τὸ σκαλίζουσι. Καὶ ἂν μὲν ὁ ἀγρὸς εἶνε ποτιστικός, ἀφίνουν τὸ νερὸ μέσα καὶ καταπαύει ἡ δίψα του, ἂν δὲ ἐξ ἄλλου ὁ ἀγρὸς εἶνε ξερικός, τότε τὸ μέλλον τοῦ φυτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τῆς ἀτμοσφαιράς. Κατόπιν ὀλόκληρον τὸ θέρος καταναλίσκεται εἰς τὴν συλλογὴν καὶ τὴν εἰς τὰ κρεβάτια ἀποξηρανσιν τῶν φύλλων τοῦ καπνοῦ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῶν κυνικῶν καυμάτων ἐπαυξάνουσι καὶ αἱ ἀγωνίαι τῶν καλλιεργητῶν του. Ἡ συλλογὴ του καὶ ἡ ἀποξηρανσις χρήζει τοσαύτης προσοχῆς, τοσούτων κόπων, τοσαύτης ἀτμοσφαιρικῆς λεπτότητος, ὥστε ἀρκεῖ ἡμίωρος καλοκαιρινὸς ὄμβρος, δεκάλεπτος πτώσις χαλάξης, νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἔρημον γῆν τὰς ἐκτεταμένους ἐκεῖνας καπνοφυτείας, εἰς ἃς ὀλόκληρος λαὸς κατέστρεψε τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐρωστίαν του, μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκτήσῃ ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Τὴν ὀδυνηρὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐνὸς σιγάρου! . . . Καὶ ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι χιλιάδες ψυχῶν ἀγωνίζονται ὀλόκληρον τὸν χρόνον, ἀναμῖξ ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, γέροντες μετὰ γραιῶν, νέοι μετὰ παρθένων, ὅτι καταπονοῦνται τόσαι ὑπάρξεις, ὅτι δηλητηριάζονται τόσα πλάσματα, ὑποβαλλόμενα καθ' ἐκάστην εἰς βραδείαν καὶ ὑπόκρυφον αὐτοκτονίαν, ὅτι καταβάλλονται τόσοι ἀγῶνες, καὶ ἐξαντλοῦνται τόσαι δυνάμεις, διὰ μίαν στιγμιαίαν ἡδονὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιοτροπίας, πόσον βαθύτερον ὀδυνηρὰν, πόσον πλειότερον πικρὰν εὐρίσκει τὴν περιπετειώδη ἱστορίαν ἐνὸς σιγάρου, τὸ ὅποιον μετὰ τὴν ἀφέλειαν ἀνάπτω καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν!

ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Νέος τρόπος πρὸς παλαιῶν τοῦ γυνθίου Κονιάκ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

Ἐν Βερολίῳ ὑφίσταται ἐργαστάσιον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπερ κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ παράγῃ τὰς ταπεινοτάτας δυνατάς θερμοκρασίας τῆ βοθητικῆ πολυπλόκου συστήματος μηχανῶν καὶ συσκευῶν ἐννοοῦμεν τὴν ἑταιρίαν Ραουὺλ Πικτέ καὶ Σαν, τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλβετοῦ φυσιοδίφου καὶ καθηγητοῦ Ραουὺλ Πικτέ, διασήμου ἐκ τῶν περὶ συμπυκνώσεως καὶ ρευστοποιήσεως τῶν ἀερίων πειραμάτων καὶ ἐργασιῶν του, ἃς ὁμοῦ μετὰ τοῦ Καλλιέτ ἐξέτελεσεν. Ἐν τῷ ρηθέντι ἐργαστασίῳ ἐξακολουθεῖ νῦν πειραματιζόμενος ὁ Πικτέ καὶ εὐρίσκων πολλὰς χρησιμωτάτας τῆ ἐπιστήμῃ καὶ τῆ ἀνθρωπότητι ἐπινοίας.

Ἡ εὐρεσις τοῦ λεγομένου παγογλωμοφορμίου, ἥτοι γλωμοφορμίου καθαρισθέντος διὰ πῆξεως, ἐπιτυγχανομένης διὰ ψύξεως μεγάλης, ὑπῆρξεν εὐεργετικωτάτη δι' ὅλας τὰς ἐγχειρήσεις, διότι ἔκτοτε ἡλαττώθησαν ἐπαισθητῶς οἱ ἐκ τῶν γλωμοφορμίων θάνατοι. Ἡ πρὸ τίνος δὲ ἀναγγεληθεῖσα περὶ παλαιώσεως τοῦ Κονιάκ διὰ ψύξεως καὶ πῆξεως μέθοδος δὲν ἴνε ἦττον ἐνδιαφέρουσα. Ὑποβαλλόμενον τὸ γνήσιον Κονιάκ (ἥτοι τὸ παραχθὲν ἐξ οἴνου δι' ἀπλουστάτης ἀποστάξεως ποτῶν) εἰς ψυχρὸν 80 βαθμῶν Κελσίου ὑπὸ τὸ μηδὲν πήγνυται, κατὰ δὲ τὴν πῆξιν ταύτην ὑφίσταται ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μεταβολὴν, ἣν καλῶς ἔχοντων τῶν πραγμάτων πάσχει μετὰ παρέλευσιν 10ετίας μάλισ. Πηγνύμενον δηλ. τὸ γνήσιον νέον Κονιάκ εὐρίσκειται κατόπιν, ἀφ' ὅπου ρευστοποιηθῇ πάλιν, ὅμοιον κατὰ τὴν ἡπιότητα, τὸ ἄρωμα, τὴν γεῦσιν καὶ ὅλας τὰς ιδιότητάς πρὸς παλαιὸν δωδεκαετῆς Κονιάκ. Σπου-